

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

23. september 1994 ^{*}

I sag T-461/93,

An Taisce — The National Trust for Ireland, Dublin, og

WWF UK (World Wide Fund for Nature), Surrey (Det Forenede Kongerige),

ved Solicitor Gerard Bohan, senere ved advokat Georg Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Türk og Prum, 13 B, avenue Guillaume,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Carmel O'Reilly og Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt

^{*} Processprog: engelsk.

adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående påstande om annullation af Kommissionens beslutning af 7. oktober 1992, hvorved Kommissionen ikke udsatte eller tilbagekaldte tildelingen af 2,7 mio. IRL i EF-strukturfondsmidler til finansiering af et besøgscenter i Mullaghmore (Irland), og om, at Det Europæiske Fællesskab tilpligtes at erstatte det tab, som sagsøgerne har lidt og vil lide som følge af ovennævnte beslutning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Anden Afdeling)

sammensat af præsidenten, J.L. Cruz Vilaça, og dommerne C.P. Briët, A. Kalo-geropoulos, D.P.M. Barrington og A. Saggio,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 1. juni 1994,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 I marts og juni 1989 forelagde den irske regering Kommissionen sine regionaludviklingsplaner i medfør af artikel 8, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 185, s. 9, herefter benævnt »forordning nr. 2052/88«).
- 2 Disse planer indeholdt en beskrivelse af de vigtigste aktioner og oplysning om, til hvilke formål støtte ydet af de forskellige fællesskabsfonde ville blive anvendt. Den 31. oktober 1989 besluttede Kommissionen i medfør af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 2052/88 at fastlægge en fællesskabsstøtteramme for EF's strukturinterventioner i Irland ud fra mål nr. 1 for perioden 1989-1993. Denne beslutning foreskriver, at der skulle ydes fællesskabsstøtte til et samlet beløb af 3 672 mio. ECU, hvortil skulle føjes 2 454 mio. ECU i offentlige midler fra Irland og 2 274 mio. ECU i private midler.
- 3 Da Irland havde fremlagt et operationelt program for turisme — som imidlertid ikke indeholdt bestemte projekter, men blot generelt analyserede underprogrammerne for infrastruktur, anlæg, erhvervsuddannelse og afsætning — godkendte Kommissionen den 21. december 1989 dette program og bevilgede Irland 188,6 mio. ECU, heraf 152 mio. ECU fra Den Europæiske Fond for Regionalud-

vikling og 36,6 mio. ECU fra Den Europæiske Socialfond, for perioden fra den 1. januar 1989 til den 31. januar 1993. Dette beløb dækkede programmet i dets helhed, idet der ikke blev ydet et særskilt beløb til de enkelte projekter.

- 4 Den 22. april 1991 offentliggjorde Minister of State at the Department of Finance (den irske finansminister) et projekt for opførelse af et besøgscenter for turister i Mullaghmore (Irland). Den 21. juni 1991 indgav sagsøgeren, WWF UK (World Wide Fund for Nature) (herefter benævnt »Verdensnaturfonden«), klage til Kommissionen over dette projekt, som den anden sagsøger, An Taisce — The National Trust for Ireland (herefter benævnt »An Taisce«), senere tilsluttede sig.

- 5 Verdensnaturfonden er en ikke-statslig organisation, der beskæftiger sig med beskyttelse af naturen og naturressourcer på internationalt plan. An Taisce er en ikke-erhvervsdrivende velgørende forening, som finansieres af bidrag fra private og medlemskontingenter, og som har til formål at beskytte kvaliteten af miljøet til gavn for det irske folk. Det er en institution omfattet af Local Government (Planning and Development) Acts 1963-92 og har som sådan bl.a. krav på at modtage kopi af udkast til fysisk planlægning og af afgørelser vedrørende alle ansøgninger angående fysisk planlægning, ledsaget af undersøgelser af indvirkningen på miljøet.

- 6 Ved skrivelse af 23. august 1991 meddelte en tjenestemand i Generaldirektoratet for Miljø, Nuklear Sikkerhed og Civilbeskyttelse (GD XI) sagsøgerne, at der ikke ville blive truffet nogen beslutning om at bevilge fællesskabsfinansiering af Mullaghmore-centret, før de irske myndigheder havde foretaget en undersøgelse af indvirkningen på miljøet i overensstemmelse med Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175, s. 40, herefter benævnt »direktiv 85/337«).

- 7 Efter anmodning fra Kommissionen iværksatte Office of Public Works (herefter benævnt »OPW«) en undersøgelse af indvirkningen på miljøet. Denne undersøgelse, der blev offentliggjort i februar 1992, blev kritiseret af miljøorganisationerne og var genstand for en kritisk vurdering foretaget af Institute of Environmental Assessment på Verdensnaturfondens begæring. Senere blev der på foranledning af OPW udfærdiget en anden rapport, der foretog ændringer i det oprindelige projekt, bl.a. for så vidt angik spildevandsrensning. Denne rapport blev ligeledes kritiseret af Verdensnaturfonden. Samtlige rapporter og kritik blev oversendt til Kommissionen.
- 8 Ved skrivelse af 19. juni 1992 meddelte generaldirektøren for GD XI Irlands faste repræsentant, at han indstillede, at Kommissionen indledte den i EØF-traktatens artikel 169 fastsatte procedure i anledning af Mullaghmore-centret.
- 9 Den 7. oktober 1992 besluttede Kommissionen ikke at indlede traktatbrudsprocedure mod Irland i anledning af Mullaghmore-centret og offentliggjorde derfor en pressemeddelelse derom:

»IP(92) 797

Irland Miljø:

Besøgscenter i Mullaghmore, Burren:

Kommissionen indleder ikke traktatbrudsprocedure

Kommissionen har i dag besluttet at afslutte sagen vedrørende opførelse af et besøgscenter i Mullaghmore (Clare, Irland).

Det er Office of Public Works i Irland, der har fremsat forslag om det projekt, som sagen drejer sig om. Det vedrører opførelse af et naturvejledningscenter for besøgende i Burren National Park. Desuden omfatter projektet anlæg af en ny tilkørselsvej og et spildevandsrensningsanlæg.

Sidstnævnte er omfattet af direktivet om vurdering af indvirkning på miljøet (bilag II til direktiv 85/337/EØF). Efter anmodning fra Kommissionen har Office of Public Works foretaget en undersøgelse af indvirkningen i 1991 og afholdt en offentlig høring. Kommissionen finder, at denne procedure yder de samme garantier som direktivets bestemmelser. En traktatbrudsprocedure er derfor ikke berettiget.

Anvendelsen af grundvandsdirektivet (80/68/EØF) kræver forudgående undersøgelse af og tilladelse til bortskaffelse af visse stoffer, som vil kunne medføre indirekte udledning i grundvandet.

Selv om Irland endnu ikke har gennemført dette direktiv i national ret, har Irland forpligtet sig til fuldt ud at overholde direktivets ånd og indhold ved gennemførelsen af projektet. Endvidere har Irland forpligtet sig til ikke at udlede spildevand i grundvandet inden udstedelsen af den i direktivet krævede tilladelse. Kommissionen har derfor besluttet ikke at indlede traktatbrudsprocedure.

Med hensyn til direktivet om naturtyper (92/43/EØF) har hr. Van Miert påpeget, at dette direktiv først træder i kraft i 1994, og at Kommissionen derfor ikke på nuværende tidspunkt kan tage stilling til anvendelsen af direktivet på dette projekt.

Kommissæren har taget Irlands tilsagn til efterretning. Han har understreget, at i et tilfælde som det foreliggende kan Kommissionen kun træffe afgørelse om, hvorvidt

projektet er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Den har ikke hjemmel til at bedømme, hvorvidt den nøjagtige placering af projektet er tilrådelig set ud fra et miljøsynspunkt.«

- 10 På denne baggrund har sagsøgerne herefter ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 4. december 1992 anlagt sag i henhold til EØF-traktatens artikel 173, i det væsentlige med påstand om annulation af de beslutninger, som Kommissionen ifølge sagsøgerne vedtog den 7. oktober 1992, dels om ikke at udsætte eller tilbagekalde tildelingen af 2,7 mio. IRL i EF-strukturfondsmidler til finansiering af besøgscentret i Mullaghmore, dels om ikke at indlede traktatbrudsprocedure mod Irland i henhold til traktatens artikel 169. Sagsøgerne har samtidig nedlagt påstand om, at Det Europæiske Fællesskab i medfør af EØF-traktatens artikel 178 og 215 tilpligtes at erstatte det tab, som sagsøgerne har lidt og vil lide som følge af ovennævnte beslutninger. Endvidere har de nedlagt påstand om, at Irland tilpligtes at tilbagebetale Det Europæiske Fællesskab beløbet på 2,7 mio. IRL eller subsidiært om omfordeling af beløbet til det operationelle program for turisme i Irland, som den irske regering forelagde for Kommissionen den 6. marts 1989. Sagen er indført i Domstolens register under nr. C-407/92.
- 11 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. december 1992 fremsatte sagsøgerne begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutninger af 7. oktober 1992 og om foreløbige forholdsregler, idet de nedlagde påstand om, at anvendelsen af strukturfondsmidler fra programmet for turisme til besøgscentret i Mullaghmore udsættes, indtil Domstolen har truffet afgørelse vedrørende sagens realitet. Sagen blev registreret på Domstolens Justitskontor under nr. C-407/92 R. Ved skrivelse indgået til Domstolens Justitskontor den 21. juni 1993 meddelte sagsøgerne Domstolen, at de frafaldt begæringen om foreløbige forholdsregler. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6. juli 1993 blev sag C-407/92 R slettet af Domstolens register.
- 12 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. februar 1993 fremsatte Kommissionen begæring med påstand om afvisning af de af sagsøgerne anlagte sager.

- 13 Ved kendelse af 27. september 1993 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af artikel 3 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21). Sagen blev indført i Rettens register under nr. T-461/93.

Parternes påstande

- 14 I stævningen har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutninger af 7. oktober 1992 annulleres, for så vidt som Kommissionen herved har besluttet:

- a) ikke at udsætte eller tilbagekalde tildelingen af 2,7 mio. IRL i form af EF-strukturfondsmidler til et besøgscenter i Mullaghmore
- b) at undlade at indlede en traktatbrudsprocedure mod Irland i medfør af EØF-traktatens artikel 169 vedrørende Irlands anvendelse af nogle EF-direktiver om miljøbestemmelser, nærmere bestemt Rådets direktiv 85/337/EØF og Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer (EFT 1980 L 20, s. 43, herefter benævnt »direktiv 80/68«)
- c) at undlade at indlede en traktatbrudsprocedure som omhandlet mod Irland, for så vidt dette har medført en faktisk udbetaling af 2,7 mio. IRL i EF-strukturfondsmidler til besøgscentret i Mullaghmore.

— Der træffes bestemmelse om, at Irland skal tilbagebetale det nævnte beløb på 2,7 mio. IRL til Det Europæiske Fællesskab, eller, subsidiært, om omfordeling

af beløbet til det operationelle program for turisme i Irland, som den irske regering forelagde for Kommissionen den 6. marts 1989.

- Der træffes bestemmelse om, at Det Europæiske Fællesskab skal yde erstatning for det tab, som An Taisce og Verdensnaturfonden lider og vil lide som følge af de nævnte beslutninger fra Kommissionens side.
- Der træffes bestemmelse om, at dette erstatningsbeløb skal tillægges renter.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 I sagsøgernes bemærkninger til Kommissionens afvisningspåstand har de nedlagt påstand om, at Kommissionens påstand ikke tages til følge, og at sagen antages til realitetsbehandling. Sagsøgerne har endvidere anført, at de ikke anfægter Kommissionens beslutning om at undlade at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 169 mod Irland, men derimod Kommissionens beslutning af 7. oktober 1992 om ikke at udsætte eller tilbagekalde tildelingen af strukturfondsmidler til opførelse af besøgscentret i Mullaghmore. Endelig har sagsøgerne anført, at påstanden om, at der træffes bestemmelse om, at Irland skal tilbagebetale Det Europæiske Fællesskab beløbet på 2,7 mio. IRL eller subsidiært om omfordeling af beløbet til det operationelle program for turisme i Irland, i realiteten ikke udgør en særskilt påstand, men alene er konsekvensen i henhold til EØF-traktatens artikel 176 af annullation af beslutningen af 7. oktober 1992.

- 17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at tage Kommissionens begæring om, at Retten skulle tage stilling til afvisningspåstanden uden at indlede behandlingen af sagens realitet, til følge og samtidig at anmode Kommissionen om at besvare visse skriftlige spørgsmål. Kommissionen besvarede Rettens spørgsmål ved dokument indført i registret den 6. maj 1994. Parterne afgav indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 1. juni 1994.
- 18 Da retsmødet blev hævet, erklærede præsidenten den mundtlige forhandling vedrørende afvisningspåstanden for afsluttet.

Den retlige baggrund

- 19 Retten bemærker indledningsvis, at sagsøgerne klart har tilkendegivet både i deres indlæg vedrørende afvisningspåstanden og under retsmødet den 1. juni 1994, dels at de ikke anfægter Kommissionens beslutning om at undlade at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 169 mod Irland, dels at påstanden om, at der træffes bestemmelse om, at Irland skal tilbagebetale Det Europæiske Fællesskab beløbet på 2,7 mio. IRL eller subsidiært om omfordeling af beløbet til det operationelle program for turisme i Irland, ikke udgør en særskilt påstand, men alene er konsekvensen i henhold til EØF-traktatens artikel 176 af annullation af beslutningen af 7. oktober 1992.
- 20 Under disse omstændigheder finder Retten, at sagsøgerne har frafaldet disse påstande, og at nærværende sag derfor kun vedrører dels påstanden om annullation af den beslutning, som Kommissionen efter sagsøgernes opfattelse vedtog den 7. oktober 1992 om ikke at udsætte eller tilbagekalde anvendelsen af 2,7 mio. IRL i EF-strukturfondsmidler til besøgscentret i Mullaghmore, dels påstanden om, at der træffes bestemmelse om, at Det Europæiske Fællesskab skal yde erstatning for det tab, som An Taisce og Verdensnaturfonden lider og vil lide som følge af den omtvistede beslutning.

Antagelse af annullationspåstanden til realitetsbehandling

Parternes argumenter

- 21 Med afvisningspåstanden har Kommissionen bestridt, at den har vedtaget en beslutning om ikke at udsætte eller tilbagekalde tildelingen af EF-strukturfondsmidler til Irland i forbindelse med Mullaghmore-projektet, idet sagsøgerne da heller ikke har identificeret en sådan beslutning. Under alle omstændigheder adskiller en sådan beslutning sig efter Kommissionens opfattelse fra en beslutning om at indlede traktatbrudsproceduren i henhold til traktatens artikel 169, eftersom proceduren i henhold til artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 4253/88«) og traktatbrudsproceduren er uafhængige af hinanden.
- 22 Sagsøgte har anført, at dens beslutning af 21. december 1989 om at bidrage til finansieringen af det operationelle program for turisme under alle omstændigheder kun giver de irske myndigheder mulighed for med fællesskabsstøtte at gennemføre visse projekter efter deres eget valg. Herefter kan kun medlemsstatens — og ikke Kommissionens — beslutning siges at berøre sagsøgerne.
- 23 I besvarelsen af de skriftlige spørgsmål, som Retten har stillet Kommissionen, har Kommissionen bl.a. anført, at den irske Supreme Court ved afgørelse af 26. maj 1993 har nedlagt påbud om standsning af arbejdet på Mullaghmore-centret, og truffet afgørelse om, at OPW skal genoptage hele ansøgningsproceduren for byggetilladelsen. På denne baggrund har Kommissionen rejst tvivl om, hvorvidt der fortsat er en interesse i nærværende annullationssøgsmål, når der for det første kan ske ændringer i projektet, og det for det andet er tvivlsomt, om de udgifter, der er

afholdt og vil blive afholdt, kan finansieres. Heroverfor har sagsøgte anført, at i henhold til artikel 5 i beslutningen af 21. december 1989 ydes fællesskabsstøtten i princippet kun til udgifter, der både er indgået en retlig forpligtelse til at afholde i medlemsstaten, og til finansiering af hvilke der særligt er bevilget fællesskabsmidler senest den 31. december 1993.

24 I anledning af afvisningspåstanden har sagsøgerne for det første anført, at Fællesskabet ikke kan fraskrive sig ethvert ansvar for de virkninger, som de projekter, Fællesskabet finansierer, kan have på miljøet, særligt når størstedelen af de projekter, der finansieres af Fællesskabets strukturfonde, ikke ville blive gennemført af medlemsstaterne uden denne finansiering. Sagsøgerne har endvidere anført, at hvis Fællesskabets retsinstanser ikke anså borgerne for umiddelbart og individuelt berørt af en beslutning fra Kommissionen om at finansiere et givent projekt gennem strukturfondene, ville der ikke være nogen domstolskontrol med Kommissionens praksis på området.

25 Ifølge sagsøgerne traf Kommissionen to beslutninger den 7. oktober 1992. De har hertil gjort gældende, at Kommissionen på denne dato ikke alene besluttede ikke at indlede en traktatbrudsprocedure mod Irland i anledning af opførelsen af Mullaghmore-centret, men ligeledes besluttede, at en sådan opførelse var i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2052/88, og at de strukturfondsmidler, der var tildelt Irland til programmet for turisme, derfor kunne anvendes til at finansiere projektet. Dette bestyrkes af, at OPW udsatte opførelsen af Mullaghmore-centret i afventning af Kommissionens beslutning; arbejdet blev således først påbegyndt den 16. november 1992.

26 Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen selv i sin beslutning af 21. december 1989 om godkendelse af det operationelle program for turisme angiver, at »... når Kommissionen bliver bekendt med, at fællesskabspolitikkerne ikke er fulgt for en eller flere nærmere bestemte operationer, tilbagekalder den sit bidrag til den eller de pågældende operationer og meddeler dette til myndighederne i den medlemsstat, der er ansvarlig for gennemførelsen af programmet ...«. Endvidere har Kommissionen ifølge sagsøgerne allerede tidligere udsat anvendelsen af fondsmid-

ler, der var tildelt et bestemt projekt i forbindelse med et operationelt program, eller tilbagekaldt dem på grund af manglende overholdelse af de relevante regler på miljøområdet.

- 27 Efter sagsøgernes opfattelse svarer situationen i den foreliggende sag til den, der gav anledning til Domstolens dom af 24. marts 1993 (sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125), hvor denne fastslog, at en beslutning om ikke at indlede proceduren iht. EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, er en beslutning med retsvirkninger, som kan anfægtes af de individuelt og umiddelbart berørte parter.
- 28 An Taisce mener af flere grunde at være individuelt berørt af den anfægtede beslutning. For det første er organisationen en af de ganske få nabogrundejere. For det andet var den blevet betragtet som part i sagen under Kommissionens undersøgelse. Endelig mener den som en organisation, der er ansvarlig for miljøbeskyttelse, at dens rettigheder er berørt af beslutningen. Verdensnaturfonden mener også at være individuelt berørt af den anfægtede beslutning, ikke alene fordi fonden er blevet inddraget aktivt og i betydeligt omfang i proceduren, der har ført til vedtagelsen af den anfægtede beslutning, men også på grund af dens direkte og aktive engagement på miljøområdet, idet den derved adskiller sig fra andre personer og organisationer. Verdensnaturfonden har anført, at den organiserer en række aktiviteter i samarbejde med Kommissionen på miljøbeskyttelsesområdet, at den er medlem af Berner-konventionens stående udvalg, og at dens stilling i den foreliggende sag således svarer til CIRFS' i ovennævnte sag, CIRFS m.fl. mod Kommissionen.
- 29 Sagsøgerne, der til støtte herfor har påberåbt sig Domstolens dom af 17. januar 1985 (sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207), har anført, at de er umiddelbart berørt af den omtvistede beslutning, idet muligheden af, at de irske myndigheder ville opføre Mullaghmore-centret, selv om fællesskabsfinansieringen blev udsat, er rent teoretisk, i modsætning til det af Kommissionen anførte,

hvorefter det ikke ville forhindre de ovennævnte myndigheder i at opføre centret, såfremt fondsmidlerne blev trukket tilbage eller suspenderet. Dette bestyrkes både af, at de irske myndigheder udsatte opførelsen af centret, til de havde modtaget bekræftelse fra Kommissionen af, at der ikke var noget til hinder for finansieringen af projektet med støtte fra strukturfondene, og af, at disse fonde netop har til formål at gøre det muligt at gennemføre arbejder, som medlemsstaterne ikke ville være i stand til at iværksætte alene.

Rettens bemærkninger

- 30 Det fremgår af sagen, at Kommissionen på foranledning af sagsøgernes klage den 7. oktober 1992 besluttede ikke at indlede en traktatbrudsprocedure mod Irland. Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionen derved nødvendigvis også traf beslutningen om ikke at udsætte eller nedsætte fællesskabsstøtten til opførelsen af besøgscentret i Mullaghmore, og at en sådan beslutning berører dem umiddelbart og individuelt.
- 31 Retten finder, at inden det undersøges, om borgerne har kompetence til at anfægte en beslutning, som Kommissionen har truffet om ikke at udsætte eller nedsætte den finansielle støtte fra Fællesskabet til en national aktion, skal det prøves, om Kommissionen faktisk, som sagsøgerne påstår, den 7. oktober 1992 vedtog en sådan beslutning.
- 32 Under den foreliggende sags omstændigheder betyder dette, at det skal undersøges, om det forhold, at Kommissionen ikke indledte traktatbrudsprocedure mod Irland i anledning af opførelsen af Mullaghmore-centret, ligeledes udgør en beslutning om ikke at udsætte eller nedsætte den finansielle støtte til den pågældende aktion.

- 33 Det bemærkes hertil for det første, at i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2052/88 skal »aktioner, der finansieres af strukturfondene, EIB eller et andet eksisterende finansielt instrument, ... være i overensstemmelse med traktaterne og de retsakter, der er udstedt i henhold til disse, samt med Fællesskabets politikker, herunder dem, der vedrører konkurrencereglerne, reglerne for indgåelse af offentlige kontrakter og bestemmelserne om miljøbeskyttelse«.
- 34 For det andet bemærkes, at i henhold til artikel 24 i forordning nr. 4253/88 kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for den pågældende aktion eller foranstaltning, hvis den efter at have foretaget en passende undersøgelse af sagen inden for rammerne af partnerskabet med myndighederne i den berørte medlemsstat konstaterer en uregelmæssighed, især en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.
- 35 Det må derefter fastslås, at proceduren for at udsætte eller nedsætte den finansielle støtte fra Fællesskabet til nationale aktioner er uafhængig af den procedure, der har til formål at få konstateret, at en medlemsstats adfærd er i strid med fællesskabsretten, og bringe den til ophør. Hverken det forhold, at der indledes traktatbrudsprocedure i henhold til traktatens artikel 169, eller endog at Domstolen fastslår, at der foreligger et traktatbrud, kan automatisk medføre udsættelse eller nedsættelse af den finansielle støtte fra Fællesskabet. Dertil skal Kommissionen vedtage en beslutning om udsættelse eller nedsættelse af fællesskabsstøtten med hjemmel i artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88. En sådan beslutning om udsættelse eller

nedsættelse af fællesskabsstøtten udgør — til forskel fra indledning af traktatbrudsprocedure — en bebyrdende retsakt for adressaten og kan indbringes for Fællesskabets retsinstanser til prøvelse.

36 Det forhold, at Kommissionen har besluttet ikke at indlede en procedure for at få konstateret, at der foreligger et traktatbrud, eller besluttet at undlade at gennemføre en sådan procedure, der allerede er indledt, kan heller ikke medføre, at den derfor er afskåret fra at udsætte eller nedsætte fællesskabsstøtten til en national aktion, særligt ikke når en eller flere betingelser, som fællesskabsfinansieringen var underlagt, ikke er opfyldt. Kommissionen kan til enhver tid træffe en sådan beslutning, også efter arbejdets gennemførelse, hvilket artikel 23, stk. 2 og 3, i forordning nr. 4253/88 vidner om, idet det i disse bestemmes, at Kommissionen for det første kan kontrollere de finansierede aktioner og for det andet i en periode på tre år efter den sidste betaling vedrørende en aktion kan få adgang til alle udgiftsbilag i forbindelse med aktionen. Endvidere bestemmes det i artikel 24, stk. 3, i forordning nr. 4253/88, at ethvert beløb, der giver anledning til tilbagesøgning som fejlagtigt udbetalt, skal tilbagebetales til Kommissionen.

37 I den foreliggende sag bemærkes det, at som det fremgår af Kommissionens presmeddelelse (jf. ovenfor i præmis 7), besluttede Kommissionen den 7. oktober 1992 ikke at indlede en traktatbrudsprocedure mod Irland i forbindelse med opførelsen af Mullaghmore-centret, idet den fandt, at den procedure, som var blevet fulgt af OPW, ydede de samme garantier som bestemmelserne i direktiv 85/337, og i betragtning af de tilsagn, som de irske myndigheder havde givet om at overholde bestemmelserne i direktiv 80/68 — som Irland endnu ikke havde gennemført i national ret — ved gennemførelsen af projektet.

38 Der er derimod intet, der giver grundlag for at antage, at Kommissionen da også besluttede ikke at gøre brug af den mulighed, som den i henhold til forordning

nr. 4253/88 har for at udsætte eller begrænse de irske myndigheders anvendelse af fællesskabsmidler til opførelsen af Mullaghmore-centret. Denne mulighed står til enhver tid åben for Kommissionen, hvis det viser sig, at der foreligger uregelmæssigheder, særligt hvis betydelige ændringer berører aktionens gennemførelse. Dette gør sig i særlig grad gældende i den foreliggende sag, hvor — som ovenfor bemærket — arbejdet på centret nu er standset og således kun delvis har været finansieret af Fællesskabet.

- 39 Herefter må det — idet det er ufornuddent at undersøge, om borgerne har kompetence til at anfægte en beslutning, som Kommissionen har vedtaget om ikke at udsætte eller ikke at nedsætte fællesskabsstøtten til en national aktion — konstateres, at Kommissionen ikke den 7. oktober 1992 vedtog nogen beslutning om ikke at udsætte eller ikke at nedsætte fællesskabsstøtten til opførelse af besøgscentret i Mullaghmore, og at annullationspåstanden derfor skal afvises.

Formaliteten vedrørende erstatningspåstanden

Parternes argumenter

- 40 Kommissionen har anført, at sagsøgernes erstatningspåstand ligeledes skal afvises. Den har herunder dels gjort gældende, at sagsøgerne ikke har godtgjort noget tab, der kunne være forvoldt dem ved beslutningen af 7. oktober 1992, dels at det tab, som de hævder at have lidt, såfremt det forelå, under alle omstændigheder ville skyldes de irske myndigheders beslutning om centrets beliggenhed.

- 41 Sagsøgerne har anført, at de har godtgjort, at der foreligger direkte årsagsforbindelse mellem den anfægtede beslutning og de irske myndigheders beslutning om at påbegynde opførelsen af centret, og har gjort gældende, at den foreliggende sag svarer til den, hvori Domstolen afsagde dom den 19. maj 1992 (forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3061).

Rettens bemærkninger

- 42 Det bemærkes hertil, at ikke alene har sagsøgerne ikke fremført nogen argumenter for, at der skulle være en forbindelse mellem den anfægtede retsakt og det tab, der skulle være påført dels miljøet i Mullaghmore og omegn, dels sagsøgeren An Taisce som nabo, men de har heller ikke opgjort det påståede tab. De har blot gjort gældende, at opførelsen af Mullaghmore-centret ville forrette alvorlig og uoprettelig skade.
- 43 Herefter må sagen ligeledes afvises for så vidt, som den er støttet på traktatens artikel 178 og 215.

Sagens omkostninger

- 44 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør Kommissionens påstand tages til følge, og sagsøgerne bør derfor tilpligtes at bære sagens omkostninger in solidum.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger in solidum.

Cruz Vilaça Briët Kalogeropoulos Barrington Saggio

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. september 1994.

H. Jung

Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça

Præsident